

HỒI 71

Diêm Thuyền Kinh Biển

T huyền muối của hai gã vào Trường Giang không lâu thì thời tiết xấu đi nhanh chóng, mưa gió dầm dề. Đã có bọn Đoạn Ngọc Thành bốn người phụ trách lái thuyền nên Từ Tử Lăng đích thân xuống bếp làm cơm. Gã và Khấu Trọng đã từng làm đầu bếp trong quán ăn nên tay nghề hết sức thành thực.

Khấu Trọng đi tuần vài vòng trên mạn thuyền, rồi không hiểu tại sao gã cứ có cảm giác như đang bị người khác ngấm giám thị, nhưng trên sông lại không có con thuyền nào, cả hai bên bờ cũng vắng vẻ không một bóng người. Sau khi dặn dò bọn Ma Quý đề cao cảnh giác, gã liền đi đến trù phòng ở cuối thuyền tìm Từ Tử Lăng. Thức ăn cũng đã làm được bảy tám phần, Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng tới liền chau mày nói: "Ta lại có cảm giác rất bất tường rồi, thỉnh thoảng lại giật mình một cái, có làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được!".

Khấu Trọng ngưng thần quan sát xung quanh một hồi, sau đó mới bước tới bên cạnh gã thấp giọng nói: "Ta hoài nghi địch nhân đã lên thuyền rồi, nói không chừng chính là tên tiểu tử Dương Hư Ngạn, người còn nhớ sáng sớm nay chúng ta đã có cảm giác kỳ dị nhưng lại không thấy bóng người không?".

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, Dương Hư Ngạn được xưng tụng là Ảnh Tử Thích Khách, rất tinh thông thuật ẩn hình dấu tích, lai vô ảnh khứ vô hình, trong thiên hạ e rằng cũng chỉ có mình y có được bản lãnh này.

Khấu Trọng lại nói tiếp: "Nếu như đơn đả độc đấu, hai chúng ta đều không phải đối thủ của y, nhưng nếu liên thủ lại thì may ra có thể liều một phen. Vì vậy kể từ bây giờ, ta với người tuyệt đối không thể rời xa nhau!".

Song mục Từ Tử Lăng lộ thần sắc kiên định, lắc đầu nói: "Nếu làm như vậy, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể trở thành cao thủ chân chính được!".

Khấu Trọng thoáng ngần người: "Người nói cũng đúng, nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta tiên phát chế nhân, tìm cách dụ y xuất hiện quyết một trận sinh tử! Hắc! Không biết giờ

đây tên tiểu tử đó đã trở thành người của phe nào rồi? Hôn quân đã chết sao y không về hưu nhỉ?".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ bất mãn: "Chỉ nghe câu cuối cùng của người đã biết người vẫn còn sợ hãi trong lòng, mẹ không phải đã dạy chúng ta đặt mình vào chỗ chết để tìm cái sống hay sao? Chỉ cần quên hết sinh tử chúng ta mới có thể phát huy hết toàn bộ công lực, chứ chưa đánh đã sợ giống người thì tất bại chứ chẳng nghi!".

Khấu Trọng gắng gương chống đỡ: "Người đừng quên tên tiểu tử Dương Hu Ngạn ấy dám hành thích cả lão gia tử của chúng ta. Chúng ta nếu như luyện thêm vài năm công phu thì chắc cũng có thể thử với lão gia một phen, nhưng bây giờ thì vẫn chưa được".

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng: "Nói thực lòng, trong lòng ta cũng sợ hãi lắm. Nhưng đây mới là mục đích của chuyến buôn muối này, chính là đặt mình vào tử địa, toàn lực cầu sinh, tiến hành một cuộc tu luyện nghiêm ngặt nhất về mặt võ đạo, người có hiểu không?".

Khấu Trọng hít sâu một hơi, vỗ ngực nói: "Được rồi! Ta nghe lời người, nhưng người cũng phải cẩn thận đấy!".

Nói đoạn gã quay đầu bỏ đi. Từ Tử Lăng làm nốt món ăn cuối cùng, đang định bung đi thì chợt nghe một tiếng thở nhẹ của nữ nhân vang lên ngoài cửa. Từ Tử Lăng khẽ giật mình. Với tu vi hiện nay của gã, ai có thể đến gần như vậy mà vẫn không bị cảm quan linh mẫn của gã phát giác? Gã vội quay người lại tắt hết đèn lửa. Cùng lúc đó, hai bên tai gã chợt vang lên tiếng rú thê lương thảm thiết, tựa như từ âm gian vọng về vậy. Từ Tử Lăng đứng yên bất động, thu nhiếp tâm thần, vận công tụ vào song mục, chung quanh lập tức rõ ràng như trước. Lập tức chấn động tâm thần. Chỉ thấy trước cửa có một nữ tử tóc dài áo trắng, tuy nàng cúi đầu không thể nhìn rõ mặt nhưng thần thái thể hình và quan trọng hơn cả là cảm giác mà nàng ta đem lại đều giống Phó Quân Sước vô cùng. Từ Tử Lăng nhất thời quên rằng Phó Quân Sước sớm đã rời khỏi thế gian này từ lâu, buột miệng thốt: "Mẹ!".

Nữ tử đó khẽ run lên, rồi đột nhiên lại biết mất. Từ Tử Lăng vội bố người lao ra ngoài. Ngoài hành lang tối om như mực, không một bóng người. Tiếng y phục phát gió lên, Khấu Trọng tung mình lao tới, trầm giọng hỏi: "Bốn người bọn Đoạn Ngọc Thành biến mất cả rồi! Ủa? Người làm sao vậy?".

Từ Tử Lăng chưa kịp trả lời.

"Tôm tôm tôm tôm!".

Bốn tiếng động lần lượt vang lên ở hai bên mạn thuyền. Hai gã biết ngay có chuyện chẳng lành, vội rảo chân chạy ra bên ngoài. Vừa ra khỏi cửa khoang thuyền, cả hai đã sững người đứng lại. Trong làn mưa lất phất, một bạch y nữ tử lưng đeo trường kiếm tóc dài phất phơ đang ngồi bó gối, cơ hồ như cả thiên địa này chỉ có một mình nàng cô độc vậy. Từ góc độ của hai gã nhìn ra, những đường nét trên thân thể nàng ít nhất có đến chín phần giống Phó Quân Sước, đặc biệt là mái tóc dài phất phơ trước gió và thể thái an nhiên tự tại kia, càng đặc biệt hơn nữa là "cảm giác" của hai gã khi nhìn thấy nàng. Từ Tử Lăng còn đỡ hơn một chút, nhưng Khấu Trọng thì đã kêu lên thất thanh: "Mẹ!".

Nữ tử chậm rãi quay đầu lại. Đó là một gương mặt đoan trang trầm tĩnh, chiếc mũi dọc dừa nằm ngay ngắn, đôi mắt sáng long lanh của nàng như muốn nhìn xuyên qua nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn hai gã. Thì ra đó chính là mỹ nữ bạch y thân bí đã cùng Bạt Phong Hàn xuất hiện ở Vương phủ lần trước. Lúc đó hai gã đã có cảm giác nàng có gì đó rất giống Phó Quân Sước, thêm vào đêm nay nàng ăn mặc hết như Phó Quân Sước nên trước sau mới khiến cả Từ Tử Lăng lẫn Khấu Trọng đều buột miệng thốt lên một tiếng gọi "mẹ" như vậy. Thuyền xuôi không có người điều khiển bánh lái, thuận gió đi ngược dòng nước, hiện giờ hà đạo vẫn thẳng nên chưa phát sinh vấn đề, nhưng đến chỗ khúc ngoặt, đảm bảo sẽ lao lên bờ chứ chẳng nghi.

Khấu Trọng giật mình bừng tỉnh, cúi người thi lễ nói: "Dám hỏi cô nương đã xử trí bốn vị huynh đệ của chúng ta thế nào rồi?".

Nữ tử thần nhiên nói: "Quăng đi rồi!".

Hai gã ngó người đưa mắt nhìn nhau, nếu như nàng ta điểm huyết bọn Đoạn Ngọc Thành rồi quăng xuống nước, bốn người ấy chết là cái chắc!".

Nữ tử hừ lạnh nói: "Hai tên tiểu tử các ngươi còn lợi hại hơn tưởng tượng của ta nữa. Đã hại sư tử của ta thì chớ, lại còn trước sau kêu tử ấy là mẹ, thật là chướng tai!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên vô cùng, thì ra đối phương là sư muội của Phó Quân Sước, trong lòng cùng lúc than không hay, như vậy chẳng phải hai gã không thể báo cừu cho bọn Đoạn Ngọc Thành hay sao?

Khấu Trọng cười khổ nói: "Thì ra là sư...hì! Phải gọi thế nào mới được đây? Hay cứ gọi là di đi vậy!".

Nữ tử sa sầm mặt ngọc, miệng quát lớn: "Câm miệng! Các ngươi có thể lừa gạt người khác chứ đừng hòng lừa được Phó Quân Du này. Sư tử ta hận nhất là người hán, lại là hoàng

hoa khuê nữ, làm sao mà nhận các ngươi làm con được? Càng không nói đến chuyện đem bí mật của Dương Công Bảo Khố bảo cho hai tên hán cẩu các ngươi!"

Từ Tử Lăng vội nói: "Dì chớ nên hiểu lầm, trước khi chết đích thực mẹ đã nhận chúng con làm nghĩa tử, còn truyền thụ công phu cơ bản của quý phái cho chúng con nữa, nếu như dì không tin thì có thể thử ngay tại đây!"

Phó Quân Du lạnh lùng nói: "Được lắm! Vậy các ngươi nói cho ta biết cái gì gọi là Dịch Kiếm Chi Thuật?"

Hai gã lập tức á khẩu vô ngôn.

Khấu Trọng nói: "Mẹ chỉ truyền cho chúng con đệ nhất tầng công phu của Cửu Huyền Đại Pháp thì đã trọng thương mà chết, không có nói tới Dịch Kiếm Chi Thuật!"

Phó Quân Du ngẩng mặt nhìn mưa rơi, nhạt giọng nói: "Sử kiếm như đánh cờ, mỗi lần xuất kiếm cũng giống như đặt một quân cờ, chiến trường chính là một bàn cờ sống, thiên biến vạn hoá, nếu như không thể nắm được toàn cục, dự liệu được chiều sau của địch nhân, sẽ không thể nắm được cơ hội chiến thắng, đạo lý quan trọng này sư tỷ có dạy cho các ngươi hay không?"

Lúc này con thuyền đã ra khỏi quỹ đạo, lệch hẳn sang một phía.

Từ Tử Lăng nói: "Mẹ chỉ dạy chúng con tất cả thần thông biến hóa đều nằm trong đạo lý tự túc mà thôi!"

Thân hình kiều mị của Phó Quân Du khẽ rung lên nhẹ nhẹ, cúi đầu trầm tư gì đó. Thuyền xuôi cách bờ chỉ còn bốn trượng, may mà một trận gió thổi tới lại đẩy thuyền ra giữa lòng sông, tình cảnh thật kinh hiểm phi thường.

Mỹ nữ đến từ Cao Lỗ đột nhiên mím môi môi anh đào nói: "Ta phải giết các ngươi!"

Hai gã thất thanh thốt lên: "Dì vẫn chưa tin sao?"

Phó Quân Du lạnh lùng trợn mắt nhìn hai gã, thanh điều bất ngờ trở nên nhu hoà: "Chính vì ta tin các ngươi nên mới phải giết các ngươi! Hừ! Sư tỷ, tỷ làm sao lại đem thần công dạy cho lũ hán cẩu này chứ? Hôm nay Quân Du sẽ giúp cho tỷ thanh lý môn hộ, rồi giấu diếm giùm sư tỷ chuyện này nữa!"

Câu nói cuối cùng, nàng ngẩng cao đầu như muốn nói với một người nào đó không tồn tại. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà tóc gáy dựng ngược. Không phải vì hai gã sợ Phó Quân Du, mà là do quan hệ của nàng với người mẹ Phó Quân Sước của hai gã, thử hỏi hai gã

làm sao có thể ra tay hạ thủ với sư muội của mẹ mình chứ? Cuộc chiến này chẳng lẽ chỉ có thể đại bại mà không thể thắng hay sao?

Khấu Trọng vội nói: "Du di xin hãy yên tâm, từ giờ trở đi chúng con sẽ không nhắc tới chuyện mẹ đã dạy Cửu Huyền Đại Pháp nữa là được chứ gì?".

Phó Quân Du quát lên một tiếng: "Ai là Du di của hai tên Hán cầu các ngươi!".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng biết nàng ta lúc nào cũng có thể động thủ, không dám coi thường, lập tức toàn thần giới bị. Chẳng ngờ Phó Quân Du lại như đang suy nghĩ gì đó, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Thôi được, nể tình sư tỷ, ta tha cho hai ngươi một mạng! Nhưng phải đáp ứng hai điều kiện!".

Hai gã thấy có cơ xoay chuyển, vội vàng hỏi xem là điều kiện gì. Phó Quân Du lạnh lùng đảo mắt quan sát hai gã một lượt, đoạn bình tĩnh nói: "Đầu tiên các ngươi phải phát thệ từ nay vĩnh viễn không được tiết lộ bí mật về Dương Công Bảo Khố cho bất cứ ai, đồng thời phải nói cho ta biết bảo tàng ở đâu".

Từ Tử Lăng không cảm thấy gì nhưng Khấu Trọng thì lập tức ngẩn người, bảo tàng này có quan hệ trọng đại đến đại kế tranh hùng thiên hạ của gã, làm sao có thể nói cho người khác được? Phó Quân Du tiếp tục nói: "Điều kiện thứ hai là ta phải thu hồi võ công của hai ngươi, tâm pháp Dịch Kiếm Phái tuyệt đối không thể lưu lại chỗ người Hán được".

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm. Gã vốn sợ Từ Tử Lăng sẽ bức gã tiếp nhận điều kiện thứ nhất, nhưng hiện giờ Phó Quân Du đã lên tiếng đòi phế võ công của hai gã, tự nhiên Từ Tử Lăng không thể chấp nhận. Nghĩ đoạn bèn hừ lạnh nói: "Nếu ngươi thật sự là sư muội của mẹ làm sao lại không biết bí mật về Dương Công Bảo Khố chứ. Hừ, suýt chút nữa thì bị ngươi lừa rồi!".

Từ Tử Lăng than thầm trong dạ, biết Khấu Trọng vì đại nghiệp tranh bá thiên hạ của mình nên đã không còn để ý xem Phó Quân Du có phải là sư muội của mẹ hay không nữa rồi. Phó Quân Du chẳng ngờ lại hết sức bình tĩnh, lẩm bầm khẽ than một mình: "Sớm biết bọn Hán cầu là như vậy rồi, sư tỷ làm sao có thể hồ đồ như vậy được chứ!".

"Cheng!".

Phó Quân Du đã rút bảo kiếm cầm trong tay, cùng lúc tung người lên không, bay qua đầu hai gã, hạ thân xuống trước cửa khoang thuyền, nhìn hai gã với vẻ khinh bỉ nói: "Để ta xem sư tỷ đã dạy các ngươi công phu gì!".

Động tác của nàng nhanh nhẹn tuyệt luân, lại liên mạch như lưu thủy hành vân, tư thái mỹ diệu, khinh công so với Phó Quân Sước thì còn cao hơn một bậc.

Khấu Trọng lấy "Tĩnh Trung Nguyệt" ra thủ thế, miệng hét lớn: "Mẹ! Chúng con chỉ là bị bức bách mà thôi, xin người chớ trách hài nhi mục vô tôn trưởng!".

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng nói câu này kỳ thực là để cho mình nghe, thuận mắt nhìn lên phía thượng du, kinh hãi phát hiện một chỗ ngoặt gấp ở phía xa xa. Lúc này Phó Quân Du đã đứng chắn mất đường ra chỗ bánh lái của gã. Thần tình Phó Quân Du tĩnh lặng như mặt hồ không một gợn sóng, nhưng sát khí trong đôi mắt đẹp thì bốc lên phùng phùng, bảo kiếm trong tay khẽ rung lên, phát ra từng đợt, từng đợt kiếm khí, bức hai gã phải vận công kháng cự.

Khấu Trọng tiến lên một bước, hoành đao thủ thế, lạnh lùng nói: "Đao kiếm vô tình, tốt nhất di nên nghĩ lại!".

Phó Quân Du giễu cợt nói: "Người không phải nói ta là đồ giả mạo hay sao? Tại sao cứ mở miệng ra là gọi ta là di thế?".

Khấu Trọng khôi phục lại hào khí vốn có của mình, bật cười ha hả nói: "Di hãy tự nghĩ xem! Sự thực thì mẹ chưa kịp nói bí mật bảo khố cho chúng con thì đã đoạn khí rồi! Vì thế hiện giờ di chỉ có thể truy hồi võ công, nhưng chúng con thì tuyệt đối không thúc thủ chờ người ta xử trí đâu. Nếu di đã quyết ý, vậy thì để hai đứa cháu này xem bản lĩnh của di thế nào!".

Lời còn chưa dứt, Phó Quân Du đã vọt người lao tới cách gã năm thước, vung kiếm xả thẳng vào vai trái gã, kiếm pháp vừa nhanh vừa ảo diệu như loài ma mị. Khấu Trọng trước nay chưa từng thấy người nào có thân pháp nhanh như Phó Quân Du, nhưng gã vẫn không hề hoảng loạn, lập tức vận đao chống đỡ. Thứ gã ỷ trọng vào không phải là đôi nhục nhãn, mà là cảm giác thông linh kỳ diệu mà Trường Sinh Quyết đem lại. Từ Tử Lăng cũng bị tốc độ của nàng làm giật mình đánh thót. Lúc Phó Quân Du phát động, người tựa như hóa thành một làn khói hư ảo, không có gì là thực chất nữa.

"Đỉnh!".

Đao kiếm giao kích! Thân hình vạm vỡ của Khấu Trọng run lên bần bật, lão đảo dịch người sang bên hai bước mới có thể đứng vững. Phó Quân Du thì bay ngược về phía mạn thuyền, trong nháy mắt đã lao vọt trở lại, liền tiếp công ra năm kiếm. Mỗi một kiếm đều như không công vào Khấu Trọng, nhưng lại khiến gã phải khổ sở đón đỡ, Từ Tử Lăng đứng bên

xem mà cũng cảm thấy khó hiểu vô cùng. Phó Quân Du đột nhiên tung ra một cước, mũi giày điểm vào đùi non của Khấu Trọng lúc này đang bị kiểm chiều làm cho tay chân luống cuống, chiều thức hiểm độc lại lảng lẹ phi thường.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, lách người né tránh như một con cá quẫy mình ở một góc độ mà Phó Quân Du không thể nào tưởng tượng ra được, chẳng những tránh được một cước hiểm ác của nàng, còn phản thủ vung đao lên chém vào eo hông bên phải của Phó Quân Du. Phó Quân Du hiểu nhiên kinh ngạc phi thường, lách mình né tránh một đao của gã, đoạn lảng không đảo mình ra phía sau Khấu Trọng. Tinh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng luôn qua nách, tiếp tục đẩy Phó Quân Du phải bay ra xa né tránh. Phó Quân Du bất ngờ dịch người đến bên cạnh Từ Tử Lăng, vung tay rải ra mười điểm hàn quang.

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, biết sau khi nàng ta thử qua thực lực của Khấu Trọng, sợ rằng hai gã liên thủ, lại thấy gã không có binh khí cầm tay nên có ý đồ thu thập trước, sau đó mới toàn lực đối phó với Khấu Trọng.

Khấu Trọng tức giận hét vang: "Bà nương thối này thật tàn độc, Tiểu Lăng ngại tuyệt đối không thể lưu tình!".

Từ Tử Lăng sớm đã tung mình vọt lên như một cánh chim khổng lồ, hóa quyền thành đao, chém mạnh vào lưới kiếm dày đặc! Kinh khí chạm nhau! Phó Quân Du kinh hãi vì Từ Tử Lăng chẳng những có thể dùng tay không tiếp kiếm, lại còn từ trong kiếm ảnh trùng trùng nhận ra vị trí chính xác của bảo kiếm, xảo diệu hóa giải công thế của nàng thì gã đã hạ thân xuống phía sau lưng nàng, dùng lưng đụng mạnh. Cách đánh như vậy, cả nghe nàng cũng chưa từng nghe qua. Có điều nàng đã nhận ra nội lực của hai gã tuy kỳ dị tuyệt luân nhưng vẫn còn sút kém hai ba phần so với đệ thất trùng Cửu Huyền Đại Pháp của nàng, trong lòng thầm nhủ tự người muốn chết, đoạn dồn nội lực ra phía sau lưng, ngạnh tiếp cú đụng của Từ Tử Lăng.

"Ầm!".

Từ Tử Lăng miệng phun ra một búng máu, bay ra như một con diều đứt dây. Khấu Trọng sớm đã chuẩn bị, tung người lên đón lấy gã. Phó Quân Sước cũng bị lực phản chấn làm cho lão đảo lao về phía trước ba bước, đồng thời tung tia chân khí nhỏ mong manh xâm nhập vào nội thể, khó chịu đến độ suýt chút nữa thì thổ huyết. Có điều nàng không kinh hãi mà còn vui mừng, cố dồn nén thương thế, quay người trở lại, trường kiếm trong tay lao vút về phía sau lưng Từ Tử Lăng như một tia chớp, ý đồ một chiêu giải quyết cả hai gã, hạ thủ quyết chẳng lưu tình!

Không ngờ Khấu Trọng sớm đã truyền chân khí vào trong nội thể Từ Tử Lăng, hóa giải phần lớn thương thế, lúc này hai gã bắt chợt phân khai. Khấu Trọng hú lên một tiếng dài, Tinh Trung Nguyệt lập tức chém ra. Từ Tử Lăng cũng đánh ra một quyền nhắm vào vai trái nàng. Trong lúc bất phòng, Phó Quân Du chỉ kịp kêu lên một tiếng, trường kiếm trong tay phải xoắn lại với đao của Khấu Trọng, tay trái thì đưa lên đỡ quyền của Từ Tử Lăng. Cùng lúc phải ngạnh tiếp thế công như bài sơn đảo hải của hai cao thủ trẻ tuổi mới quật khỏi trên giang hồ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bị chấn lực đẩy ngược lại, lão đảo muốn ngã, còn Phó Quân Du thì thổ ra một bụm máu nhỏ, tung mình vọt lên cao hạ thân xuống nóc khoang thuyền, rồi lại lộn nhào trên không hai cái nữa, bay vút vào bờ. Chỉ nghe tiếng nàng văng vẳng truyền lại: "Cái mạng của hai người tạm thời để đó, ngày khác ta sẽ đến lấy!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa mới đứng vững.

"Ầm!".

Thuyền muối cuối cùng cũng húc phải một tảng đá ngầm khiến hai gã ngã lộn nhào.

- o O o -